

סיכום

Assembly

סוג המשתנה יכול להיות:

- DB - בית (8 ביט)
- DW - מילה (16 ביט)
- DD - מילה כפולה (32 ביט)
- DQ - מילה מרובעת (64 ביט)
- DT - עשרה בתים (80 ביט)

ערך המשתנה חייב להיות מתאים לגודל שהוקצה לו:

- DB - מ 0 עד 255 (2^8) או מ 127 - עד 128
- DW - מ 0 עד 65535 (2^{16}) או מ 32767 - עד 32768
- DD - מ 0 עד 4294967295 (2^{32}) או מ 2147483647 - עד 2147483648
- DQ - מ 0 עד 18446744073709551615 (2^{64}) או מ 9223372036854775807 - עד 9223372036854775808
- DT - מ 0 עד 1208925819614629174706175 (2^{80}) או מ 604462909807314587353087 - עד 604462909807314587353088

פעולות חיבור

ADD operand1, operand2

ADC operand1, operand2

INC operand1

ADD

ADD ax, 100

בפקודה זו אנחנו יכולים לחבר רק מספרים שהם בית אחד או בגודל 2 בתים

ADC

ADC operand1, operand2

בפקודה זו נשתמש כאשר נצטרך לחבר מספרים בגודל יותר מ 2 בתים ופקודה זו בעצם מחשבת גם כולל דגל - CF (carry flag – לכן גם קוראים לפקודה ADC כי זה כולל CF).

INC

INC operand1 → operand1++

מגדיל את האופרנד ב1.

פעולות חיסור

SUB operand1, operand2

SBB operand1, operand2

DEC operand1

SUB

SUB ax, 100

בפקודה זו אנחנו יכולים לחסר רק מספרים שהם בית אחד או בגודל 2 בתים

SBB

SBB operand1, operand2

בפקודה זו נשתמש כאשר נצטרך לחסר מספרים בגודל יותר מ-2 בתים ופקודה זו בעצם יודעת להלוות אם צריך מהמספר לפניו ואם הלווינו אז דגל - CF נדלק (borrow flag \ carry flag – לכן גם קוראים לפקודה SBB כי זה כולל BF\CF).

DEC

DEC operand1 → operand1--

מקטין את האופרנד ב-1.

פעולת כפל

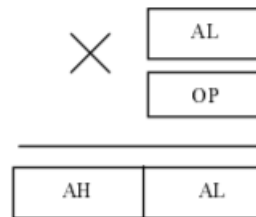
MUL operand1

***פקודה זו טובה לשימוש במספרים לא מסומנים בלבד(כלומר שאינם שלילים).**

***חובה על האופרנד להיות מותאם בגודלו לגודל של האוגר שבו מכילים.**

אם operand1 הוא בן 8 ביטים

AL מוכפל בתוכן של ה operand והתוצאה נזרקת ל-AX.

דוגמאות:

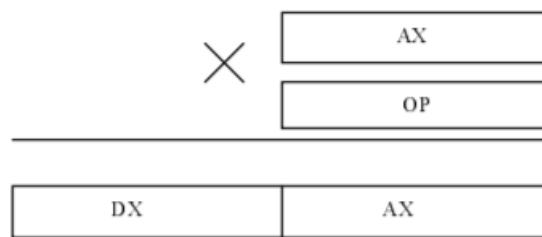
MUL CL
MUL Var

כאשר Var הוא משתנה זכרון בן בית אחד

אם operand1 הוא בן 16 ביטים

AX מוכפל בתוכן של operand1 והתוצאה נזרקת לאוגרים DX,AX באופן הבא:

16 הסיביות המשמעותיות יותר של התוצאה יכנסו ל – DX ו-16 הסיביות הפחות משמעותיות של התוצאה יכנסו ל-AX.

דוגמאות:

MUL BX
MUL Var

כאשר Var הוא משתנה זכרון בן שני בתים

אופרנדים מותרים:

אוגר או משתנה.

דוגמא לתכנית עם הפקודה MUL

.MODEL SMALL

.STACK 100H

.DATA

num DW 345

hundred DW 100 →

result DD ?

.code

MOV AX,@DATA

MOV DS,AX

MOV AX, num

MUL hundred

MOV WORD PTR result,AX

MOV WORD PTR result+2,DX

הסבר התכנית:

DATA – חלק הגדרת המשתנים

מדוע המשתנים num ו- hundred מוגדרים בתור DW?

Num מוגדר כ- DW כיוון שהוא גדול מ-255 ובנוסף לכך הוא חייב לעבור אחר כך ל-AX ועל מנת שנוכל להעבירו הוא גם צריך להיות בגודל 16 בתיים. (הוא צריך לעבור ל-AX כיוון שהפקודה MUL מכפילה את מה שיש ב-AX באופרנד המוצג).

Hundred צריך להיות מוגדר כ-DW כיוון שתוצאת ההכפלה של המספר שלנו במאה כמעט בטוח תעבור את ה-BYTE ותצטרך להיות מיוצגת ב-2 בתיים. ולא תוכן להיות משוכנת ב-AX כמו הכפלה באופרנד של BYTE אחד.

CODE – חלק הקוד

נעביר ל-AX את num (חייב ל-AX הסברנו בפירוט הפקודה מדוע).

נכפיל את מה שיש ב-AX ב-100 והתוצאה תיזרק אל האוגרים DX:AX כמפורט לעיל.

נפנה ל-WORD הראשון של result כלומר ל-2 הבתיים הראשונים ונשים שם את החצי התחתון של הלולאה כלומר את AX (כי התוצאה נזרקה ל-DX:AX).

לאחר מכן נפנה ל-WORD השני של result כלומר ל-2 הבתיים האחרונים ונשים שם את החצי העליון של התוצאה שלנו שהיא משוכנת ב-DX.

לבסוף נקבל את התוצאה שלנו בשלמות במשתנה result.

פעולת חילוק

DIV operand1

אם operand1 הוא בן 8 ביטים

חילוק AX ב- operand1. המנה נזרקת ל – AL והשארית ל – AH.

קצת עצוב:

נסו לראות מה קורה אם המנה לא ניתנת לייצוג על ידי 8 סיביות (ומתי זה יקרה). האם יש לכם רעיון לפתור בעיה זו?

דוגמאות:

DIV CL
DIV Var
כאשר Var הוא משתנה זיכרון בן בית אחד

תשובה לבעיה:

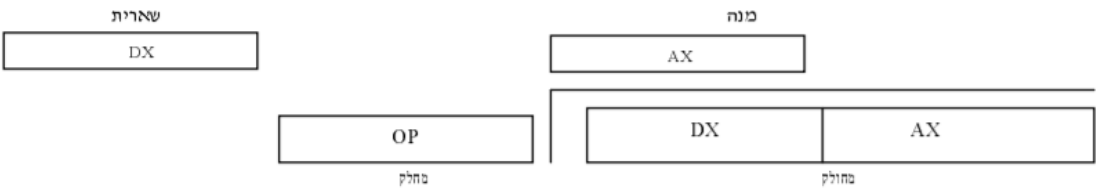
נגדיר אותו מההתחלה ב DW ולא ב- DB

אם operand1 הוא בן 16 ביטים

חילוק AX:DX ב- operand1. המנה נזרקת ל – AX והשארית ל – DX.

קצת כאוב:

נסו לראות מה קורה אם המנה לא ניתנת לייצוג על ידי 16 סיביות (ומתי זה יקרה). האם יש לכם רעיון כיצד לפתור בעיה כאובה זו?

דוגמאות:

DIV BX
DIV Var
כאשר Var הוא משתנה זיכרון בן שני בתים.

תשובה לבעיה:

המשתנה שיכיל את התוצאה יהיה בגודל DD (result).
בחישוב, קודם נחלק ב2 את המספר שנרצה לחלק כלומר את DX:AX.
לאחר מכן נחלק את מה שיצא לנו ב- operand1 ולבסוף נכפיל ב- 2 ונקבל את התשובה הרצויה במשתנה שהגדרנו בגודל DD (result).

אופרנדים מותרים: אוגר או משתנה.

פקודת השוואה

CMP op1, op2

הפקודה מבצעת חיסור op2 מ-op1 אך לא מציבה את התוצאה לתוך op1.

אם כן מה הטעם? הפקודה משפיעה על אוגר הדגלים (אשר מושפע כהרגלו מהפעולה האריתמטית/לוגית האחרונה שהתבצעה) ולפי השינוי בדגלים ניתן לבדוק איזה אופרנד גדול יותר או אם הם בכלל שווים (אם הם שווים קל להבין שה zero flag ידלוק לאחר פעולת CMP).

- יש לשמור על כלל התאמת האופרנדים כלומר ש-op1 ו-op2 יהיו אופרנדים בגודל זהה.

לדוגמא:

CMP AX, BX

- אם באוגר הדגלים ה-ZF ידלק זאת אומרת שיצא לנו 0 מהפעולה האחרונה ולכן AX ו-BX שווים.
- אם באוגר הדגלים ה-SIGN FLAG ידלק זאת אומרת שתוצאת החיסור הזו גרמה למספר שלילי ולכן BX יותר גדול מ-AX.
- לעומת זאת אם ZF וגם SIGN FLAG לא דולקים זה אומר שלא יצא מספר שלילי והתוצאה היא גם לא 0 משמע AX יותר גדול מ-BX.

אופרנדים מותרים:

אוגר או זיכרון או קבוע, אך לא יכול להיות זיכרון לזיכרון.

פקודות קפיצה

קפיצה בלתי מותנת

JMP label

JMP FAR label

פקודות אלו תמיד יקפצו אל ה-label.

קפיצה מותנת

פקודות הקפיצה המותנת יהיו תמיד לאחר ההוראה CMP X,Y.

הפקודות הן:

פקודות הקפיצה המותנות שיהיו מיד אחרי ההוראה $CMP\ X,Y$ הן:

JE LL	קפוץ לשורה המסומנת בתווית LL אם אופרנד X שווה לאופרנד Y
JNE LL \Leftrightarrow JNZ	קפוץ אם הערכים אינם שווים $X \neq Y$
JG LL	קפוץ אם $X > Y$
JL LL	קפוץ אם $X < Y$
JGE LL	קפוץ אם $X \geq Y$
JLE LL	קפוץ אם $X \leq Y$

שים לב: בפקודות JLE, JGE, JL, JG נתייחס ל - Y, X כמספרים בעלי סימן

אם X, Y כמספרים חסרי סימן (ז"א חיוביים)

JA LL	קפוץ אם $X > Y$
JB LL	קפוץ אם $X < Y$
JAЕ LL	קפוץ אם $X \geq Y$
JBE LL	קפוץ אם $X \leq Y$

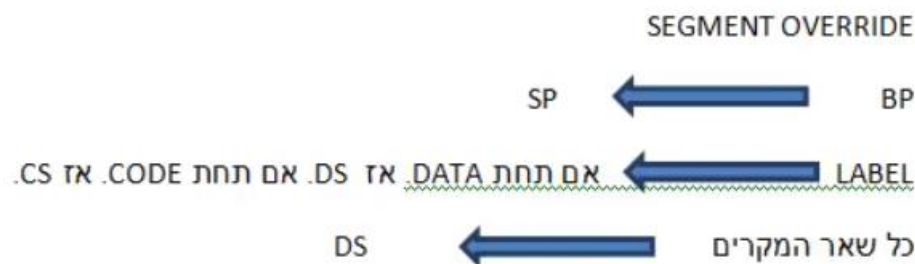
אלו לא כל פקודות הקפיצה אך אלו העיקריות. השאר יובאו בסוף הסיכום.

אוגרי הסגמנט – (ברירת מחדל כאשר משתמשים במצביעים)

בניית היסט ב 8086:

LABEL או קבוע + DI או SI + BX או BP

אוגר הסגמנט – ברירת מחדל:

- בתוך סוגריים מרובעים לא יכול להיות גם BX וגם BP.
- כמו כן DI לא יכול להיות ביחד עם SI.
- קבוע לא יכול להיות מיוצג עם LABEL כשלהו.
- כל השאר יכולים להיות אחד עם השני לדוגמא: $[1000 + DI + BX]$ (יהיה ב-DS כי אין BP ואין LABEL ולכן מדובר בסגמנט DS).

חשוב לזכור: מצביע חייב להיות בגודל 16 ביט כיוון שכל סגמנט הוא 64k ועל מנת שנהיה מסוגלים לעשות היסט של 64k נצטרך מצביע בגודל WORD.

אם בפקודה השתמשנו ב-BP אז הסגמנט הוא SP.

אם בפקודה השתמשנו ב-label כלשהו אז תלוי, אם הlabel הזה הוגדר תחת DATA אז הסגמנט הוא DS אם ה-label הוגדר תחת CODE אז הסגמנט CS.

לכל שאר המקרים הסגמנט הוא DS.

שימוש ב-OFFSET

.DATA

Num DW ?

.CODE

MOV DI, OFFSET Num

MOV WORD PTR [DI], 1234 ; → MOV Num,1234

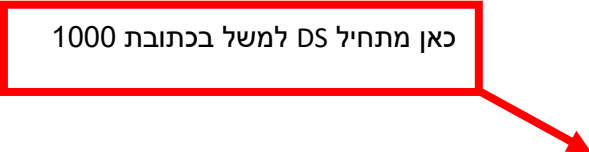
איך המחשב יודע מה ההיסט של- Num ומהיכן הוא מתחיל את ההיסט?

המחשב ממתחיל את ההיסט מה-DS כיוון שהסגמנט ה-DEFAULT של DI הוא DS וזה מתאים לי כי Num אכן מוגדר ב-DS.

לאחר מכן הוא לוקח את הכתובת של Num ביחס לכתובת ההתחלתית של DS וזהו ההיסט.

נראה זאת כך:

כאן מתחיל DS למשל בכתובת 1000

	1000
	1001
	1002
	1003
Num	1004
	1005
	1006
	1007

עכשיו Num למשל הוא בכתובת 1004 והוא ב-DS לכן אנחנו יודעים להתחיל מ-1000.

אחרי שאנחנו יודעים מאיזה סגמנט להתחיל אנחנו מחשבים את ההיסט על פי הכתובת של המשתנה פחות הכתובת של הסגמנט.

כלומר: $1004 - 1000 = 4$.

לכן, ההיסט של Num כלומר ה-OFFSET שלו יהיה 4 ביחס לסגמנט DS אך אנחנו לא מציינים זאת שזה אוגר DS כיוון שעבדנו עם אוגר DI והאוגר ה-Default שלו הוא DS.

**** OFFSET עושים רק למשתנים!**

LEA הפקודה

בנוסף לפקודה OFFSET ישנה את הפקודה LEA. מה היא עושה?

הפקודה LEA מקבלת שני פרמטרים `LEA operand1, operand2`

לדוגמא: `LEA DI, NUM` פעולה זו שקולה לפקודה `MOV DI, OFFSET NUM` כלומר, הפונקציה LEA מקבלת אוגר מצביע ומצביעה איתו על הכתובת של מה שהיא קיבלה ב-operand2.

אז מדוע יש את הפקודה הזו אם יש לנו את הפקודה OFFSET?

כיוון שהחישוב של ההיסט ב LEA מחושבת בזמן ריצה ולא כמו ב OFFSET שהקדם מעבד מחשב את ההיסט לפני שהתכנית ריצה ומחליף שם במקום את הערך (כמו #define בשפת C).

לדוגמא:

אם נרצה לחשב את ההיסט של $AX + NUM$ אבל לקלוט ל-AX מספר ורק אז לבצע את החישוב? לא נוכל לעשות זאת באמצעות הפקודה OFFSET ולכן יש לנו את הפקודה LEA.

כאן מתחיל DS למשל בכתובת 1000

Num	1000
	1001
1	1002
	1003
2	1004
	1005
3	1006
	1007

נגיד כאן אני יודע ש-Num משוכן בכתובת 1000. ואני יודע שלאחריו באופן רציף יש עוד מספרים עד 3 ואני שואל את המשתמש איזה מספר אתה רוצה את הכתובת שלו? אז נוכל לחשב זאת באמצעות Num ובאמצעות הפקודה LEA.

נגיד המשתמש אמר אני רוצה את המספר 1 והתשובה משוכנת ב-AX אז נוכל לעשות בזמן ריצה `LEA DI, OFFSET NUM + AX * 2` למה $2 * AX$? כי בדוגמא הזו כל מספר פה הוא מסוג WORD ותופס 2 בתים.

מה שהפקודה הזאת תעשה היא תגרום ל-DI להצביע על כתובת 1002.

כך נדע כתובות של משתנים תוך כדי זמן ריצה.

שיטת המשלים ל-2

אם נרצה לייצג מספר שלילי (קטן מ-0) עלינו לעשות 2 דברים.

1. להפוך את כל הסיביות של המספר החיובי שלו
2. להוסיף לו 1

למשל ניקח את המספר 100. על מנת לייצג -100 בבינארי ניקח את המספר 100 ונהפוך את הסיביות.

0 1 1 0 0 1 0 0 → 100

1 1

1 0 0 1 1 0 1 1

0 0 0 0 0 0 0 1

1 0 0 1 1 1 0 0 → -100

הרחבת מספרים

אם נרצה להרחיב מספר כלומר למשל יש לי מספר ב AL – אבל אני רוצה לשים אותו ב-AX אז אם מדובר במספר שלם פשוט מאפסים את AH אבל אם מדובר במספר שלילי נשתמש בפקודה CBW.

הפקודה CBW – convert byte to word כביכול מורחת את סיבית הסימן שב-AL לאורך כל AH.

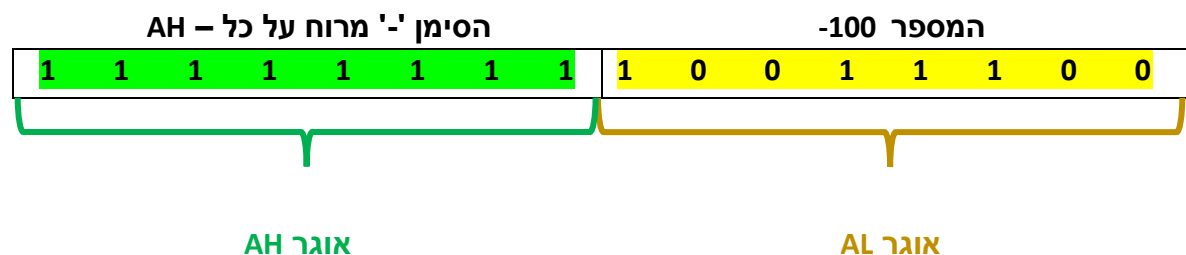
.DATA

byte_val DB -100

.CODE

mov al, byte_val ; AL = 9Ch = -100

cbw ; AX = FF 9Ch

בדומה לכך אם נרצה להפוך מספר המיוצג ב16 סיביות שיהיה מיוצג ב32 סיביות נשתמש בפקודה CWD.

הפקודה CWD מורחת את סיבית הסימן שב-AX על כל אורך DX.

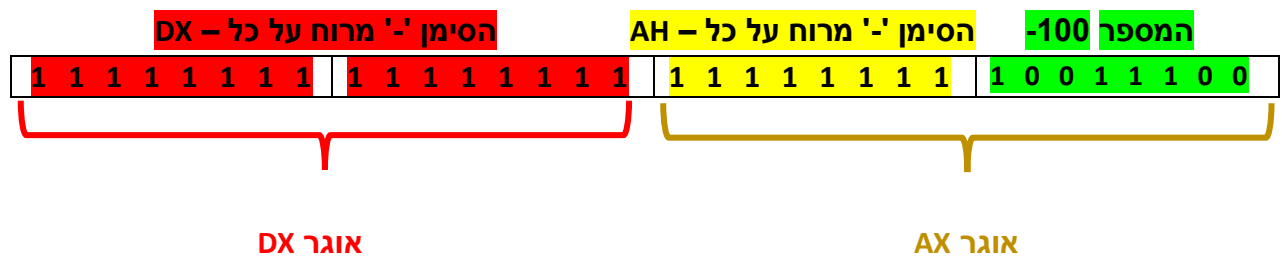
.DATA

word_val DW -100 ; FF9Ch

.CODE

```
mov ax, word_val    ; AX = FF9Ch
```

cwd ; DX:AX = FFFFh:FF9Ch

על ידי כך נוכל לגרום ל 100- להיות מיוצג מעכשיו ב-DX ולא ב-AX.

נשים לב פעולות אלו אינן מקבלות אופרנדים כלל.

נשתמש בפקודות אלו רק למספרים שלילים! אם המספר לא שלילי פשוט נאפס את החלק השמאלי.

הפקודה NEG

הפעולה NEG הופכת מספר שלילי לחיובי ומספר חיובי לשלילי.

כלומר עושה כפל במינוס 1.

פעולה זו היא פעולת אופרנד 1.

בניח שב-AL יש את המספר $8(00001000)$.

לאחר ביצוע הפקודה:

NEG AL

ב-AL יהיה הערך 8 - (11111000).

אם נעשה שוב:

NEG AL

AL יחזור להיות הערך 8.

תנאים

תנאים בשפת אסמבלי יבוצעו באמצעות **CMP\TEST** פקודה המשפיעה על אוגר הדגלים ולאחר מכן איזשהו JUMP.

תנאי בשפת C:

```
If (AX == BX)
{
    פקודות 1
}
פקודות 2
```

תנאי באסמבלי:

```
Cmp AX,BX
JNE label2
    פקודות 1
label2:
    פקודות 2
```

If-else in c

```
If (AX == BX)
{
    פקודות 1
}
Else
{
    פקודות 2
}
    פקודות 3
```

If-else in assembly

```
Cmp AX,BX
JNE label22
    פקודות 1
JMP label3
label2:
    פקודות 2
label 3:
    פקודות 3
```

בשפת C:

```
If((AX == BX) && (cx < dx)){
```

פקודות 1

```
}
```

פקודות 2

באסמבלי:

Cmp AX,BX

JNE label2

Cmp CX,DX

JNL label2

פקודות 1

Label2:

פקודות 2

בשפת C:

```
If((AX == BX) || (cx < dx)){
```

פקודות 1

```
}
```

פקודות 2

באסמבלי:

Cmp AX,BX

JE label1

Cmp CX,DX

JL label1

JMP label2

Label1:

פקודות 1

Label2:

פקודות 2

לולאות

בבחינה שלנו ירדו כל הלולאות חוץ מלולאת LOOP .
נסביר קצת על לולאה זו וכיצד היא עובדת.
מבנה הפקודה:

LOOP label

הפקודה עושה 2 פעולות:

א. DEC CX

ב. JNZ label

כלומר הפעולה LOOP שקולה בשפת C למבנה:

```
For(CX = N; CX != 0; CX--){  
    פקודות  
}
```

כיוון ש-LOOP עושה את הלולאה CX פעמים אנחנו נשתמש ב-LOOP רק כשאר אנחנו יודעים כמה פעמים אנחנו אמורים לבצע את הפעולה.

אם אנחנו רוצים לבצע לולאה אך איננו יודעים כמה פעמים היא אמורה לרוץ כלומר כמו לולאת WHILE בשפת C אנחנו נצטרך להשתמש ב-CMP וב-JUMP כלשהו.

נראה שתי אופציות לכתיבת לולאת WHILE:

1.

```
loop1:  
CMP AX,BX  
JNE label2  
פקודות1  
JMP loop1  
label2:  
פקודות2
```

2. → הדרך הזו נראת יותר מובנת אך שתי הדרכים טובות

```
JMP loop1con
```

```
loop1:  
פקודות1  
loop1con:  
CMP AX,BX  
JE loop1  
פקודות2
```

נוכל להבין בקלות אם כך איך ליישם גם לולאת DO-WHILE.
פשוט לא נעשה את התנאי בפעם הראשונה וניתן לו לרוץ ישר על הפקודות.

JMP loop1con

loop1:
פקודות 1
loop1con:
CMP AX,BX
JE loop1
פקודות 2

loop1:
פקודות 1
CMP AX,BX
JE loop1
פקודות 2

אם נרצה לכתוב לולאת FOR נעשה זאת כך:

```
For(ax = 0; ax < bx; ax++){  
    פקודות 1  
}  
    פקודות 2
```

1.
MOV AX,0
loop1:
CMP AX,BX
JAE label2
פקודות 1
INC AX
JMP loop1
label2:
פקודות 2

2.
MOV AX,0
JMP loop1con
loop1:
פקודות 1
loop1con:
CMP AX,BX
JE loop1
פקודות 2

המחסנית

עבור המחסנית יש לנו 3 אוגרי הצבעה SS,SP,BP.

כאשר אנחנו בתחילת התוכנית מגדירים:

STACK 100H.

מה שקורה בעצם זה התוכנית מקצה סגמנט עבור המחסנית.

SS – הוא יצביע על תחילת אותו סגמנט של המחסנית.

SP – יצביע לכתובת שלאחר סוף המחסנית. כלומר אם הסגמנט שלי הוא הסגמנט הראשון ואני התחלתי מכתובת 0 והגדרתי אותו בתור 100H (256) אז סוף המחסנית שלי היא בכתובת 255 ולכן SP יצביע על כתובת 256.

BP – לא יצביע על כלום בהתחלה אך נזכור שאם נפנה לכתובת כלשהי באמצעותו זה יהיה ב-SS אלא אם כן עשינו segment override כמו שאמרנו כשדיברנו על אוגרי הסגמנט.

על מנת לעבוד עם המחסנית יש לנו 2 פקודות מכונה:

1. PUSH

2. POP

PUSH הפקודה

הפקודה PUSH היא פקודת אופרנד 1 שיכול להיות או אוגר או זכרון אבל הוא חייב להיות בגודל 16 ביט כלומר WORD.

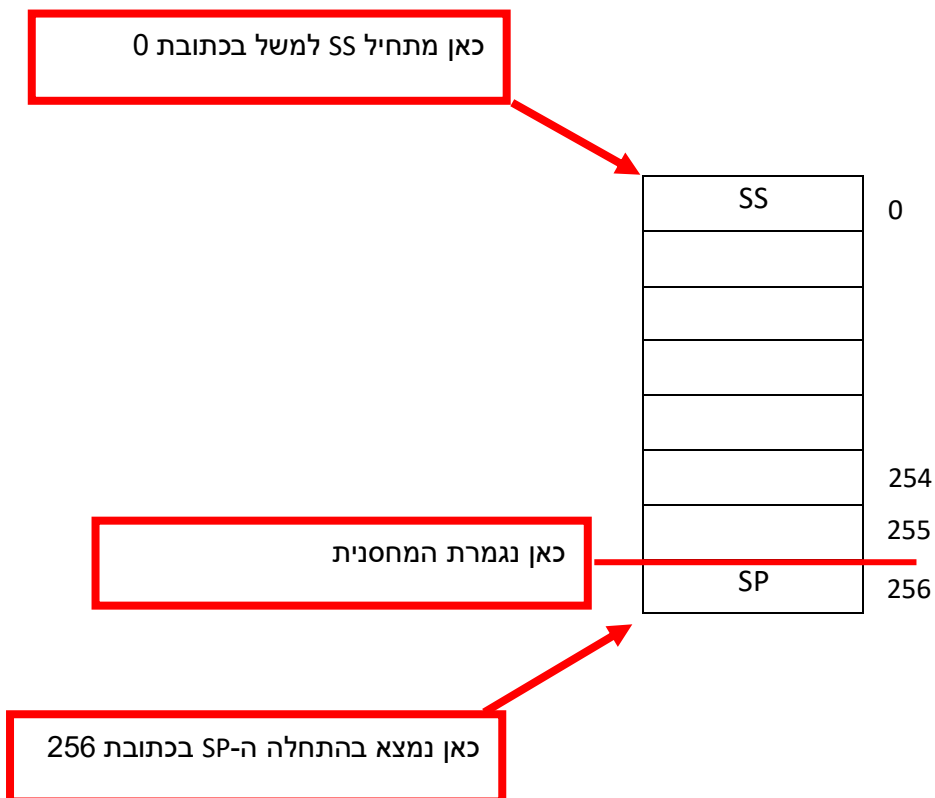
PUSH AX

פקודת PUSH עושה 2 פעולות:

1. $SP = SP - 2$

2. העתק לכתובת ש-SP מצביע עליה את האופרנד (AX).

מצב התחלתי:

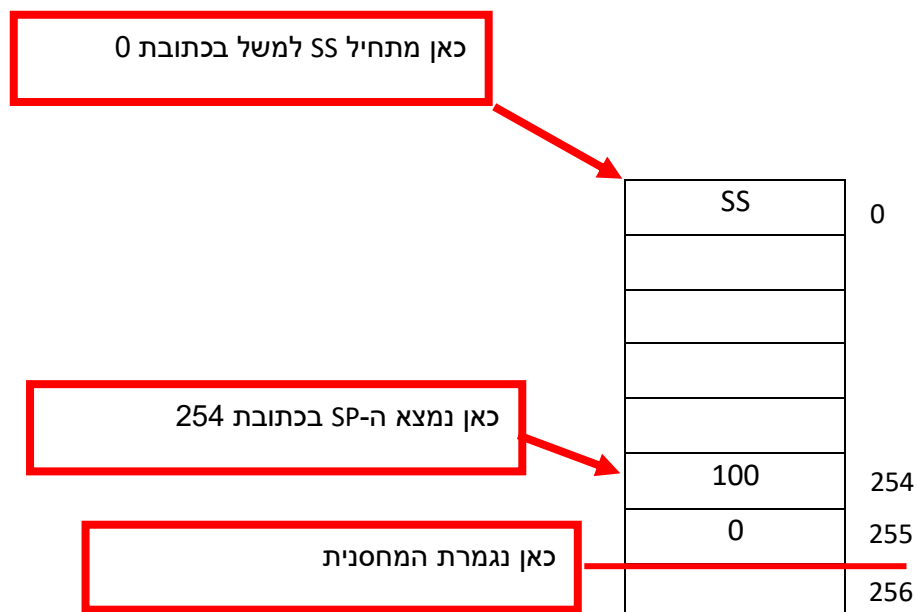

נניח ש - $AX = 100$

לאחר הפקודה $PUSH\ AX$

יקרה הדבר הבא:

מצב לאחר $PUSH\ AX$:

הפקודה POP

הפקודה POP היא פקודת אופרנד 1 שיכול להיות או אוגר או זכרון אבל הוא חייב להיות בגודל 16 ביט כלומר WORD.

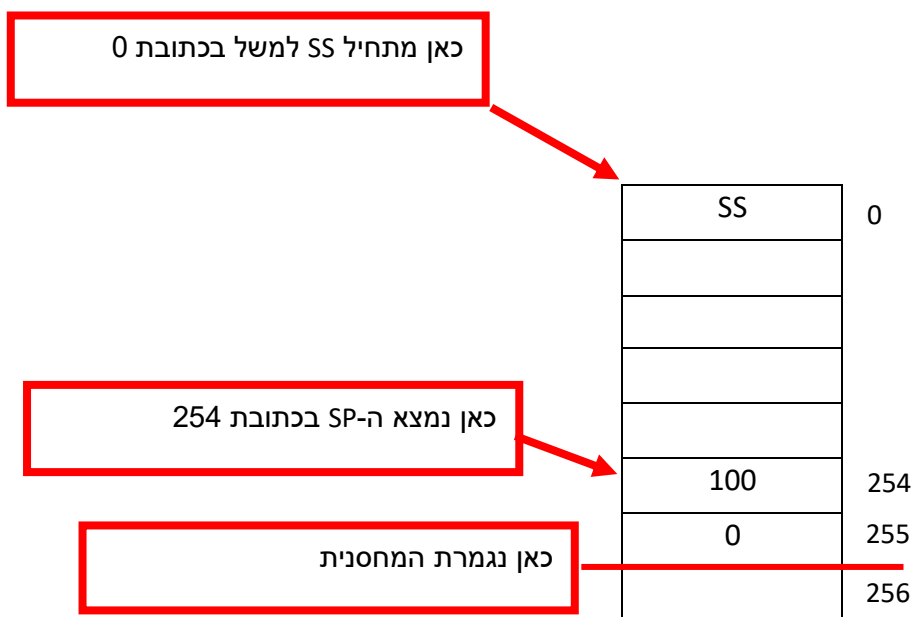
POP AX

פקודת POP עושה 2 פעולות:

1. השמה לאופרנד (AX) את הערך שבכתובת ש-SP מצביע עליה.

2. $SP = SP + 2$

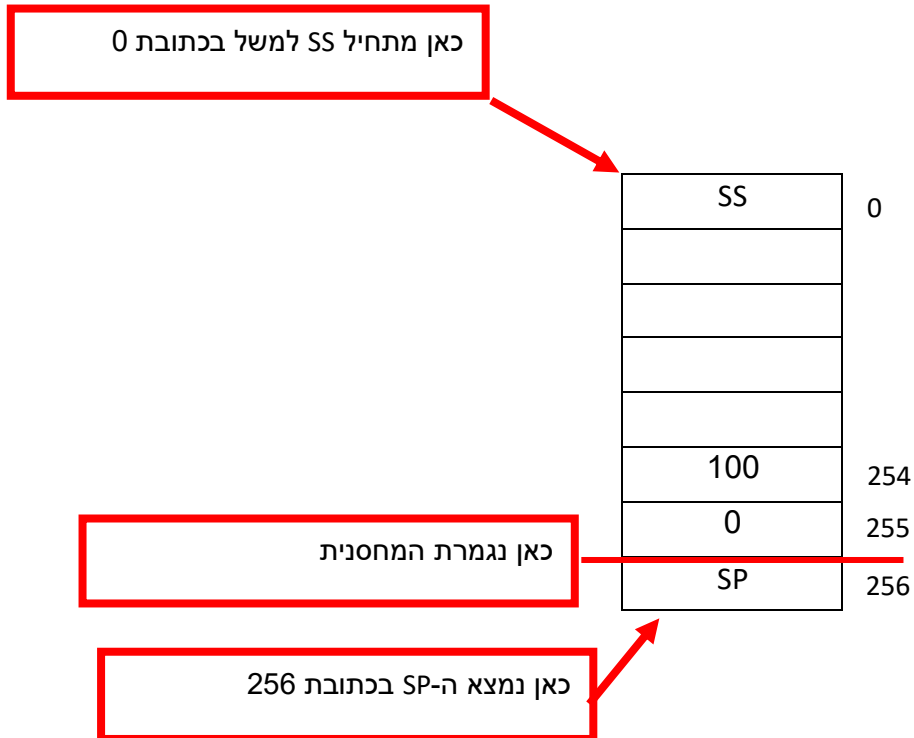
מצב לאחר PUSH AX:

לאחר הפקודה POP NUM (כאשר NUM מוגדר בתור DW)

יקרה הדבר הבא:

מצב לאחר PUSH AX:

100 = NUM

256 = SP (לכתובת כמובן)

- אנחנו רואים שגם לאחר POP אנחנו איננו מוחקים את הערכים אך הם ידרסו בפעם הבאה שנעשה PUSH כך שזה לא משנה.

פרוצדורות

ראשית נכיר 2 פקודות:

CALL .1

RET .2

הפקודה CALL

CALL func1

1. דחיפת הכתובת של הפקודה הבאה לביצוע במחסנית.

2. קפיצה ל – func1

הפקודה RET

RET

מבצעת POP אל תוך IP.

כשאנו מוסיפים מספר ליד פקודת ה-ret, לאחר ביצוע ה-pop, נוסף ל-sp הערך שרשמנו ליד ה-ret.

הפקודות השקולות ל-ret 6 הן:

pop bx ; pop increments sp by 2

add sp, 6 ; sp is incremented by a total of 8

jmp bx

הגדרת פרוצדורה תתבצע באופן הבא:

סוג הפרוצדורה PROC שם הפרוצדורה

קוד הפרוצדורה

RET

שם הפרוצדורה ENDP

*סוג הפרוצדורה = NEAR\FAR

לדוגמא:

.CODE

getChar PROC NEAR

MOV AH,1

INT 21H

RET

getChar ENDP

כך נזמן אותה בעצם ; call getChar

העברה by value

בדוגמה הבאה נראה איך פרוצדורה משתמשת בפרמטרים שהועברו אליה בשיטת Value by Pass בניח שיש פרוצדורה בשם SimpleProc שמקבלת שלושה פרמטרים j, i, k ומחשבת בתוך ax את $k-j-i$.

```
SimpleProc proc NEAR
```

```
pop ReturnAddress ; בגלל שעשינו קריאה לפרוצדורה אז נכנס למחסנית גם ;  
; הכתובת של הפקודה הבאה לכן נשמור אותה רגע בצד.
```

```
pop ax ; k
```

```
pop bx ; j
```

```
sub bx, ax ;  $bx = j - k$ 
```

```
pop ax ; i
```

```
add ax, bx ;  $ax = i + j - k$ 
```

```
push ReturnAddress
```

```
ret
```

```
SimpleProc endp
```

התכנית הראשית:

```
push [i]
```

```
push [j]
```

```
push [k]
```

```
call SimpleProc ; AX התוצאה תשמר באוגר ;
```

שיטה זו של שמירה את כתובת החזרה אינה מקובלת ואין עושים אותה.

אז איך כן עושים?

נשתמש באוגר – BP

הרגיסטר bp, קיצור של Pointer Base, מסייע לנו לגשת לפרמטרים שהתוכנית הראשית הכניסה למחסנית מבלי

להתעסק עם הרגיסטר ip. שימו לב לשורות הקוד שאנחנו מוסיפים לפרוצדורה (מודגשות):

```
SimpleProc proc NEAR
```

```
push bp
```

```
mov bp, sp
```

Code of the stuff the procedure does; ...

```
pop bp
```

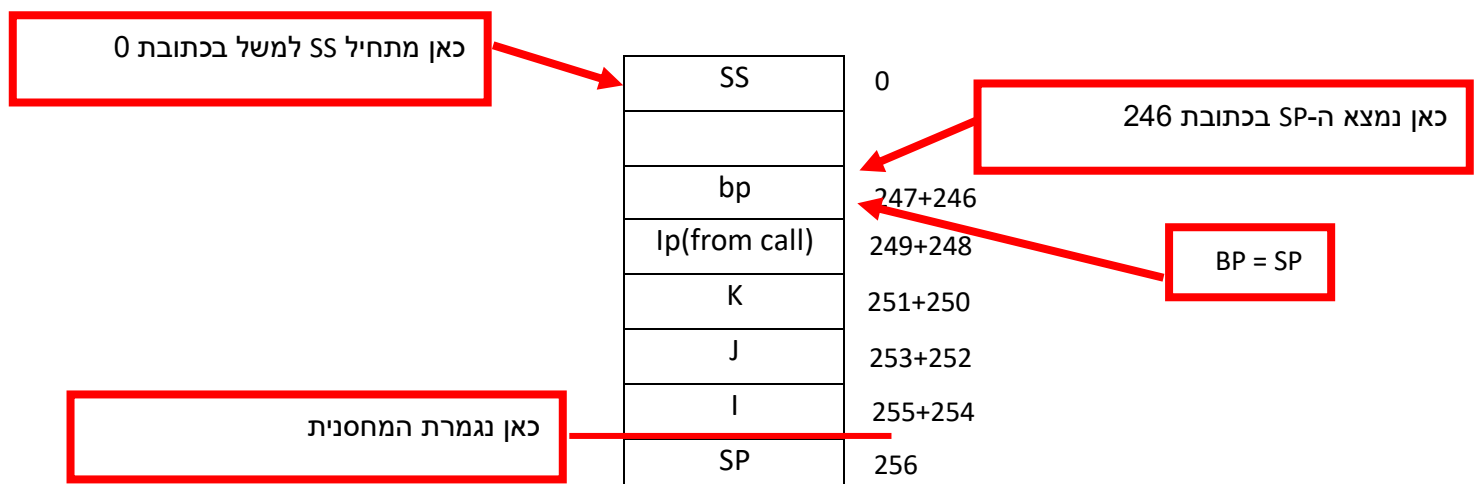
```
ret 6
```

```
SimpleProc endp
```

נסביר את הפקודות החדשות בזו אחר זו.

שתי הפקודות הראשונות מבצעות שמירה של bp למחסנית והעתקת sp לתוך bp בשביל מה זה טוב?

יצרנו פה בעצם מנגנון, ששומר את ערכו ההתחלתי של sp. מעכשיו, גם אם sp ישתנה כתוצאה מדחיפה או הוצאה של ערכים מהמחסנית, bp נשאר קבוע ותמיד מצביע לאותו מקום. מנגנון זה פותח לנו אפשרות לקרוא לכל ערך במחסנית לפי הכתובת היחסית שלו ל-bp.

מה זה נתן לנו שעשינו את זה?

עכשיו גם אם נכניס עוד דברים למחסנית ונוציא אחר כך תמיד נוכל לפנות אל המשתנים שלנו ($i \setminus j \setminus k$) באמצעות BP פלוס מרחק הכתובות. (חשוב לזכור שכל איבר הוא 2 כתובת).

נדגים זאת שוב על הפרוצדורה SimpleProc, שמבצעת את הפעולה $k-j+i=ax$.

הקוד הבא מבצע זאת:

```
SimpleProc proc NEAR
push bp
mov bp, sp
;Compute I+J-K
xor ax, ax
add ax, [bp+8] ; [bp+8] = I
add ax, [bp+6] ; [bp+6] = J
sub ax, [bp+4] ; [bp+4] = K
pop bp
ret 6
SimpleProc endp
```

נשים לב שאנחנו שמנו העתקים של המשתנים וככה אנחנו בעצם לא נשנה את המשתנים העיקריים (אם "נשנה").

העברה by pointer

SimpleAdd proc NEAR

; Takes as input the address of a parameter, adds 2 to the parameter

POP ReturnAddress ; Save the return address

POP bx ; bx holds the offset of "parameter"

ADD [bx], 2 ; This actually changes the value of "parameter"

PUSH ReturnAddress

RET

SimpleAdd ENDP

התכנית הראשית:

PUSH offset parameter ; Copy the OFFSET of "parameter" into the stack

CALL SimpleAdd

אם נרצה לעשות את התוכנית אבל באמצעות BP כמו שאמרנו שנהוג נעשה זאת כך:

SimpleAdd proc NEAR

; Takes as input the address of a parameter, adds 2 to the parameter

PUSH bp

MOV BP,SP ;that BP will save the address of the current SP

MOV BX,BP+4;go to the first thing we insert wich is the address of the parameter and put it in bx

ADD [bx], 2 ; This actually changes the value of "parameter"

PUSH ReturnAddress

RET

SimpleAdd ENDP

***the main will stay as it was**

רקורסיה

כמו שאנחנו מכירים משפת C יש לנו:

1. תנאי עצירה.
2. מה שמתבצע לפני הקריאה לרקורסיה.
3. הקריאה לרקורסיה.
4. מה שמתבצע בחזרה מהרקורסיה.

תמיד בתרגיל נסמן לנו מהו כל חלק וכך יהיה לנו הרבה יותר מובן.

נקח לדוגמא תרגיל משנת 2014(השורות המודגשות הן השלמות):

נשים לב לכמה דגשים חשובים:

- אחרי פקודה שמשנה את אוגר הדגלים בדרך כלל יהיה JUMP כלשהו.
- לפני קריאה לרקורסיה נתחייב לעשות PUSH למשהו.
- כמעט תמיד נעשה את שני השורות הנל ברקורסיה:

```
Push bp  
Mov bp,sp
```

- BP בעצם משמש לנו כאן כדי שנדע לאיזה IP שמבחסנית שנכנס בעקבות הקריאות לרקורסיה אנחנו נחזור עכשיו.

Sseg segment stack 'stack'

DB 100H dup(?)

Sseg ENDS

Code segment

Assume cs:code

num DW 2364

Start:

```
Push num
call rec
mov ah,4ch
int 21h
```

Rec:

```
Push bp
Mov bp,sp
Mov ax,[bp+4]
Mov BL,10
DIV BL
Or AL,AL
JZ stop_rec
Mov [bp+4],ah
Mov byte ptr [bp+5],0
Xor AH,AH
Push AX
Call rec
```

תנאי
עצירה

מה שקורה לפני הקריאה לרקורסיה

הקריאה לרקורסיה

Stop_rec:

```
Cmp AL,[BP+4]
JA con
Mov AL,[BP+4]
```

מה שקורה בחזרה מהרקורסיה

Con:

```
Pop ax
Ret 2
```

Code ends

End start

אופרטורים

1) HIGH: returns higher byte of an expression

2) LOW: returns lower byte of an expression.

```
NUM EQU 1374H
```

```
MOV AL HIGH Num ; ( [AL] 13 )
```

3) OFFSET: returns offset address of a variable

4) SEG: returns segment address of a variable

5) PTR: used with type specifications BYTE, WORD, RWORD, DWORD, QWORD

```
INC BYTE PTR [BX]
```

6) Segment override

```
MOV AH, ES: [BX]
```

7) LENGTH: returns the size of the referred variable

8) SIZE: returns length times type

```
BYTE VAR DB ?
```

```
WTABLE DW 10 DUP(?)
```

```
MOV AX, TYPE BYTEVAR ; AX = 0001H
```

```
MOV AX, TYPE WTABLE ; AX = 0002H
```

```
MOV CX, LENGTH WTABLE ; CX = 000AH
```

```
MOV CX, SIZE WTABLE ; CX = 0014H
```


סוגי מיעון

מיעון אוגר

העתקת ערך מאוגר מקור לאוגר יעד. לדוגמא

```
MOV    AX, BX
```

מיעון מידי

העתקת ערך מידי לתוך אוגר או משתנה. לדוגמא

```
MOV    AX, 12
```

מיעון ישיר

העתקת ערך משתנה לתוך אוגר. לדוגמא

```
MOV    AX, Var
```

מיעון עקיף

העתקת ערך מהזכרון לתוך אוגר. לדוגמא

```
MOV    AX, [BX]
```

הדוגמאות הבאות שוות ערך

```
MOV    AX, [BX+8]  
MOV    AX, [BX] 8  
MOV    AX, 8[BX]
```

הדוגמאות הבאות שוות ערך

```
MOV    AX, [DS]:[BX]  
MOV    AX, DS:[BX]  
MOV    AX, [BX]  
MOV    AX, DS+BX
```

מיעון אינדקס

העתקת איבר במערך לתוך אוגר. הדוגמאות הבאות שוות ערך

```
MOV    AX, Array[BX]  
MOV    AX, [Array+BX]  
MOV    AX, [BX]+Array
```

[1]Var1-ועוד 1: (זהה ל Var את התוכן שנמצא בכתובת של המשתנה AX הדוגמא הבאה מעתיקה לתוך)

```
MOV    AX, Var+1
```

הדוגמאות הבאות שוות ערך

```
MOV    DL, Array[SI+1]  
MOV    DL, Array+1[SI]
```

הדוגמאות הבאות שוות ערך

```
MOV    DL, Array[BX+SI]  
MOV    DL, Array[BX][SI]
```

הדוגמאות הבאות שוות ערך

```
MOV    DL, Array[BX+SI+4]  
MOV    DL, Array[BX][SI] 4
```

הדוגמא הבאה אינה חוקית

```
MOV    DL, Array[SI+DI]
```

שימו לב: לא ניתן לבצע העתקה מזכרון לזכרון. הדוגמא הבאה אינה חוקית

```
MOV    [BX], Var
```

כמו כן, לא ניתן לבצע מיעון על מקטע בלבד. הדוגמא הבאה אינה חוקית

```
DEC    [DS]
```